

Cuvânt în ziua Intrării în Biserică a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu

Primind de la noi jertfa laudei, Prunca Neprihanită, pe care Biserica o pune împreună cu noi în Templu, ne dă chip de jertfă vie, sfântă și bineplăcută lui Dumnezeu.

Ea este jertfă vie: nu numai trupul este adus ca jertfă lui Dumnezeu prin legământul fecioriei și curăției, ci însuși duhul este dat în mâinile lui Dumnezeu și logodit cu Dumnezeu.

Ea este jertfă sfântă: nu numai aflarea în Templul sfințeniei, ci curăția și neprihănirea inimii, ca pregătire a Tronului dumnezeiesc, sfințesc fecioria ei.

Ea este jertfă bineplăcută: văpaia iubirii neprefăcute se întâlnește cu iubirea lui Dumnezeu și o face să se pogoare asupra blândeții și smereniei sale. După adumbrirea harică, Cel Preaînalt a ales pânțele ei ca Tron al Dumnezeirii, trupul și sângele – ca haină a Luminii Neapropiate.

Nu e răsplată omenească care să fie vrednică de Dumnezeu, în afara jertfei. Prinoasele Vechiului Testament, fiind doar preînchipuiri, au fost desființate după împlinirea celor preinchipuite, însă miezul lor, care stă în arderea de tot lăuntrică, în taierea-impururii a inimii și umilința duhovnicească (vezi. Rom. 2,29; Ps. 50,18), a rămas neschimbat.

Vă îndemn, deci, fraților, pentru milostivirile lui Dumnezeu, să înfățișați trupurile voastre ca pe o jertfă lui Dumnezeu.

Și noi, ascultătorilor, aducem jertfe lui Dumnezeu, însă cât de des acestea sunt numai roadă a gurii, înălțare a mâinilor la care inima nu ia parte! Cât de des aducem ca jertfă însăși inima noastră, însă fără roadă și curăție, ori aducem ca jertfă ceea ce nu primește de la noi lumea, ceea ce lepădăm noi înșine. Aducem, după spusa Prorocului, cele bolnave, șchioape și oarbe (Mal. 1, 8).

Apostolul, știind deșartele ostenele ale multelor jertfe, ne roagă să schimbăm deșertăciunea pe adevăr.

Jertfa pe care o aducem lui Dumnezeu este una și nu se împarte în jertfe de multe feluri. Toate puterile trupesti și duhovnicești, toată ființa omenească se sfințește chiar atunci când începe viața adevărată; începând sfințirea, place lui Dumnezeu – însă pentru ochii trupesti, care nu sunt obișnuiți

Intrarea în biserică a Maicii Domnului,
frescă

să vadă unitatea în mulțime, facem deosebire între jertfa vie și cea sfântă, între cea sfântă și cea bineplăcută lui Dumnezeu.

Să înfățișați trupurile voastre ca pe o jertfă vie. Nu este duh de viață în trupul nostru atâta timp cât el este unealtă a nedreptății. Lanțurile păcatului, care leagă inima, seamănă cu niște boli aducătoare de moarte, lovesc mintea și simțurile. Purtând sămânța morții, ele omoară orice gând bun, întunecă înțelegerea, lăsându-i doar fața lucrurilor și nelăsându-o să pătrundă în adâncul propriilor patimi, pentru că toate ostenele lui să fie deșarte, iar vastele cunoștințe – neștiința, întrucât înțelepciunea lumii acesteia este nebunie înaintea lui Dumnezeu (I Cor. 3, 19). Întunecă ochiul lăuntric și Lumina Cea Adevărată, Care îi luminează pe toți nu le luminează; astupă auzul, și cuvântul cel lucrător al lui Dumnezeu nu lucrează asupra lor. Vătămarea păcatului îl aduce pe om într-o asemenea stare, că văzând nu vede și auzind nu aude. Atâta timp cât viața lui Hristos nu va începe în noi, suntem, după cuvântul Scripturii, morți prin păcatele noastre. (...) Desăvârșit într-o jertfă vie, trupul nostru trebuie să fie totodată jertfa sfântă.

Cel Atotsfânt nu primește niciun fel de jertfe în afara celei sfinte și curate. Fiți sfinți, spune El, pentru că Eu sunt Sfânt (Lev. 11, 44).

(Sf. Inochentie al Penzei,
Viața care duce la Cer)